

Радослав Сандић

Недовршени портрет

Пјеру Крижанићу

Осмех осенчан болом подрхтавао је на његовом лицу. Тихом тугом очи су гнездиле радост сусрета. Знао је да су му руке немоћне да повлаче змијасте шаре цртежа. Умирале су у покретима.

Некада се играо кичицом, но снови га не остављају и немир из прошлости доживљава све болније и теже.

— Докторе, наместите главу овако!

Шапат прошета собом. Крупна седа глава нагнута је над цртежом. Руче су дрхтале препуне сећања. Онда скида наочаре, посматра ме. Чини ми се да у његовим мутним очима видим одблеске који се одмах гасе.

— Готово је са сликањем!

— Драги Пјер!*

— Готово...

Видим рушевину, — а његове раширене руке су тамо на страницама „Политике“, сатиричног „Јежа“, многих листова и књига. Тада су покрети као стреле остављали трагове ведрине и смеха, бола, патње и пораза.

— А Стипе, ви га знате докторе?

— Био је диван карикатуриста.

— Стрељали су га! Творевине његове биле су препуне немира и смеха.

Какву је страшну слику хтео да нацрта?! Немоћ је испунила тамним бојама моје очи, а усне скупила у грч.

Велики Пјер је нагнуо*седеу главу над недовршеним портретом. Крв споро крвжи његовим жилама, очи су наливане тугом. Испружа дугачке и кошчате

---

*) Био сам лекар Пјеров, хтео је да ми остави за успомену насликан портрет. Но, то је било уочи његове смрти.

руке и грли ме. Тражења су умрла у немоћи. Осећам дрхтање и храпаво дисање. Као да видим дечка са великом и седом главом како хоће још једну играчку овога света.

Стојимо загрљени. Какав је необуздан огањ горео у његовој свести. Река је била силна, запљускивала, шумела, плавила. Сада су само две обале и усахло корито.

Он тихо одлази, а воли, неизмерно, топло људски. Живот му је прошао у давању, заносима и сновима. Оставио сам га огрнутог ниским плавим небом. Силазио је корак по корак... Наједном га је нешто покренуло. Руке му нису дрхтале. Дограбио је недовршени портрет. Поцрпао га. У том тренутку је био поново усправан, замишљен, велики. Учинио ми се као да је варница немоћи запалила старачку крв и његове очи и лице блеснуше чудним људским сјајем.

У сутону јесени, наше руке испреплетане топлим поздравима полако су се одвајале.

По
БЕ
ЉА